

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 846/2019
26.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Уроша Крстића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Крстића, адвоката Здравка Ђукановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 638/16 од 24.12.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 208/19 од 14.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Крстића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 638/16 од 24.12.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 208/19 од 14.05.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 638/16 од 24.12.2018. године, окривљени Урош Крстић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју се урачунава време лишења слободе од 05.10.2016. године до 07.10.2016. године. На основу члана 87. и члана 246. став 7. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то опојне дроге – канабис, нето масе 15,23 грама. На основу члана 91. и члана 92. КЗ, од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 880 евра, у апоенима и серијских бројева означених у изреци пресуде и 1.670,00 динара према потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП ПУ за Град Београд, ПС Савски Венац од 05.10.2016. године. Окривљени је на основу члана 264. у вези са чланом 261. и члана 262. став 2. ЗКП, обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ који ће бити одређен накнадно посебним решењем, по прибављању података о њиховој висини.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 208/19 од 14.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Уроша Крстића и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Уроша Крстића, адвокат Здравко Ђукановић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 439. тачка 2), члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 16. став 5. и члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, исте није обавестио о седници већа, у којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је првостепени суд прекорачио оптужбу делимичним мењањем чињеничног описа дела садржаног у диспозитиву оптужног акта. У вези са тим бранилац у захтеву указује да је у изреци првостепене пресуде наведено „...на тај начин што је дрогу држао запаковану у 13 пакетића алу фолије, који су се налазили у пластичној флаши, коју је држао у руци, а која дрога је пронађена од стране полицијских службеника“, док се у оптужном акту наводи „... на тај начин што је дрогу држао запаковану у 13 ПВЦ пакетића, који су се налазили у пластичној флаши коју је држао у руци, а која је пронађена приликом претреса од стране полицијских службеника...“.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Стоји навод браниоца окривљеног да је у чињеничном опису радње извршења предметног кривичног дела датом у изреци пресуде означено да је предметна опојна дрога коју је окривљени неовлашћено држао била запакована у 13 пакетића алу фолије, а да је у диспозитиву оптужног акта било наведено да је иста била запакована у 13 ПВЦ пакетића. Међутим, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд на наведени начин само уподобио изреку пресуде чињеничном стању утврђеном на главном претресу и то у погледу начина паковања предметне опојне дроге што је суд, насупротив наводима захтева, био овлашћен да учини. При томе, суд у изреку пресуде није унео ниједну радњу извршења која окривљеном оптужбом није била стављена на терет, тако да објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен.

Стога су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног Уроша Крстића да је на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тиме што су радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде погрешно правно квалификоване као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а не као кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, јер из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде произлази да се ради о малој количини

опојне дроге – 15,83 грама имајући притом у виду да код окривљеног није пронађена вагица и да ниједан од испитаних полицијских службеника није указао да је окривљени било коме продавао или нудио на продају опојну дрогу, а да се пресуда не може заснивати само на исказу окривљеног, већ и на другим доказима који су од значаја за правилно пресуђење.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева цени одбрану окривљеног и изведене доказе током поступка износећи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих чињеничних закључака даје сопствену верзију критичног догађаја различиту од оне описане у изреци побијане првостепене пресуде, на којој заснива свој став о правној квалификацији кривичног дела, због чега бранилац окривљеног иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, суштински оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче да је побијаним правноснажним пресудама повређена одредба члана 16. став 5. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде закона из члана 16. став 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић